

Sygn. akt VI Ka 305/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Sarnecka

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r.

sprawy **B. N.** ur. (...) w B.

s. J., E. z domu A.

oskarżonego z art. 57 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 22 lutego 2018 r. sygn. akt II W 146/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. N.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 820 złotych.

Sygn. akt VI Ka 305/18

UZASADNIENIE

B. N. obwiniony został o to że:

będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. z/s w K. ul. (...) i osobą odpowiedzialną za terminowe wpłacanie na konto Urzędu Skarbowego w K. podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie tj. do 25 dnia miesiąca za miesiąc poprzedni w/w podatku na konto Urzędu Skarbowego w K. za miesiąc od marca do lipca oraz za wrzesień i październik 2016 r. w łącznej kwocie 296 489 zł. a zamię uporczywość trwa nadal tj. do dnia 31 maja 2017 r.

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 22 lutego 2018 r. w sprawie II W 146/17:

1. B. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę w wysokości 8.000 zł.;

2. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 680 zł. na rzecz Skarbu Państwa, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 600 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

1.obrazę przepisów prawa procesowego która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 k.p.k., art.7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez brak rozpoznania wniosku dowodowego zawartego w treści sprzeciwu z dnia 24 lipca 2017 r. od wyroku nakazowego w postaci wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości celem wykazania że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został złożony w terminie wynikającym z ustawy prawo upadłościowe i naprawcze wskazanego w pkt.5 sprzeciwu;

2.obrazę przepisów prawa procesowego która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art.4 k.p.k., art.7 k.p.k. w zw. z art. 34 k.p.w. poprzez interpretację materiału dowodowego odbiegającą od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez:

a.w zakresie ustalenia winy obwinionego z tytułu nieopłacenia podatku VAT za miesiąc marzec – lipiec 2016 r. oraz wrzesień i październik 2016 r. w sytuacji gdy zaległości w podatku za te miesiące powstały wskutek wydania decyzji oddalającej odwołanie od decyzji Naczelnika Urzędu Celnego w W. ustalającej wysokość zobowiązania za 2013 r.;

b.brak rozważenia przez Sąd kwestii związanych z powstaniem zobowiązania wynikającego z decyzji Naczelnika Urzędu Celnego w W. z dnia 12 czerwca 2015 r.;

c. brak rozważenia faktu znanego Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w K. z urzędu w postaci treści wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze i nałożenia na sprawcę przestępstwa obowiązku naprawienia szkody w kwocie ponad 1 miliona złotych co do której to wierzytelności Naczelnik US nie skierował czynności egzekucyjnych;

d. brak skierowania egzekucji prowadzonej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego do wierzytelności wynikających z prawomocnych orzeczeń wobec dłużników spółki;

e. przyjęcie za podstawę ustalenia majątku spółki jego wyceny bez weryfikacji wartości majątku spółki (...) z udziałem biegłych lub rzeczoznawców posiadających stosowne uprawnienia;

f. brak oceny zeznań w charakterze świadka A. M. co do wartości majątku spółki i jego zbywalności i przydatności do użytkowania w sytuacji gdy świadek ten stwierdził iż ustalając wartość majątku spółki nie posługiwał się opiniami biegłych, a jednocześnie Sąd przydał zeznaniom tym walor wiarygodności i prawdziwości;

g. brak przeprowadzenia rozważań wynikających ze statusu (...) i obowiązku posiadania braku zaległości przez spółkę w zakresie zobowiązań publicznoprawnych i błędne ustalenie, że utrata statusu (...) związana była z posiadaniem zaległości podatkowych;

h. brak oceny przez sąd kwestii związanych z treścią decyzji ZUS ustalających wysokość zobowiązań i następnie wydaniem decyzji o rozłożeniu zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne na raty;

3. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść tego orzeczenia poprzez błędne przyjęcie przez sąd że:

a. zaległość podatkowa spowodowana działaniami T. R. za rok 2013 powstała w 2013 r. i nie miała wpływu na ocenę winy za działania oskarżonego w 2016 r. , wbrew treści złożonych dokumentów w postaci decyzji Naczelnika Urzędu Celnego w W. oraz decyzji dyrektora Izby Celnej ustalającej wysokość zobowiązania na 2013 r. dopiero w 2016 r.;

b. nie rozpoznania okoliczności związanych ze zmianą treści ustawy o podatku akcyzowym, która zmieniła wymagania w stosunku do firm posiadających status (...);

c. zaległość podatkowa powstała wskutek działań spółki w sytuacji gdy obowiązek wystawienia faktur z tytułu przewłaszczenia rzeczy ruchomych wynikał z działań osób trzecich tj. udziałowca spółki a nie z faktycznie dokonanej sprzedaży;

d. przyjęcie przez sąd że zaległości spółki utrzymywały się od lat w sytuacji gdy do 2016 r. spółka nie posiadała zaległości podatkowych;

e. przyjęcie przez sąd że czyn z art. 57 § 1 k.k.s. popełniony przez oskarżonego z winy umyślnej w zamiarze ewentualnym w sytuacji gdy skutki działań w powstaniu zobowiązania podatkowego wynikały z działań osób trzecich na które zarząd nie miał wpływu, a więc brak było znamion umyślności.

Skarżący wniósł o zmianę orzeczenia poprzez uchylenie skarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, alternatywnie o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, w tym w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz. 41). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji w niniejszej sprawie spełnił powyższe wymagania. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego mieści się w granicach swobody jaką daje art. 7 k.p.k., swoje stanowisko zaś Sąd ten przekonywująco wyartykułował w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Słusznie Sąd I instancji stwierdza w pisemnym uzasadnieniu wyroku, że zasadniczą kwestią w niniejszej sprawie było dokonanie oceny czy oskarżony był odpowiedzialny za terminowe regulowanie należności publicznoprawnych a jeśli tak to czy ponosi winę za nieopłacanie ich w terminie, czy miał możliwość wywiązywania się ze swoich zobowiązań podatkowych. Na tak postawione kwestie Sąd I instancji odpowiedział twierdząco przekonywująco uzasadniając swoje stanowisko (str. 4 – 5 uzasadnienia wyroku, k. 685 odwrót – k. 686 akt). Sąd Okręgowy podziela tą argumentację. Nie przekonują zarzuty skarżącego w ogólności sprowadzające się do wywodzenia iż nie można przypisać oskarżonemu umyślności w zaniechaniu realizowania zobowiązania podatkowego gdyż spowodowane ono było czynnikami niezależnymi od oskarżonego takimi jak utrata przez spółkę (...) statusu (...) decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. czy też działania T. R. doprowadzającego spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, za co wyżej wymieniony skazany został prawomocnym wyrokiem karnym. Prowadząc postępowanie Sąd I instancji dysponował zarówno aktami postępowania upadłościowego V GU 46/16, jak i aktami sprawy karnej III K 40/17 Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z których kserokopie dokumentów, w tym odpis wyroku dołączono do akt niniejszej sprawy i oceniając także materiał dowodowy wynikający z tych akt trafnie uznał, że nie uzasadnia on uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnoskarbowej w niniejszej sprawie. Niektóre z zarzutów zawartych w apelacji są całkowicie chybione, nie uwzględniają rzeczywistego stanu sprawy. Chociażby podniesiony jako pierwszy zarzut braku rozpoznania wniosku dowodowego zawartego w sprzeciwie od wyroku nakazowego, dotyczącego dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, mija się z rzeczywistym stanem rzeczy skoro na rozprawie w dniu 8 lutego 2018 r. Sąd rozpoznał ten wniosek dowodowy oddalając go na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. (k. 680). Zdaniem Sądu Okręgowego decyzja powyższa była zasadna. Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji miał na względzie wszystkie dokumenty dotyczące funkcjonowania spółki (...), jej sytuacji finansowej a także wszystkie decyzje administracyjne istotne w niniejszej sprawie, w tym wydane przez Naczelnika Urzędu Celnego w W. określające wysokość zobowiązań podatkowych (str. 1-3 uzasadnienia, k. 684 – 685 akt). Analiza również tego materiału dowodowego doprowadziła Sąd I instancji do przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonego. Sąd I instancji przeprowadził także logiczny wywód prawny dotyczący wypełnienia znamion

przypisanego oskarżonemu wykroczenia karnoskarbowego z art. 57§ 1 k.k.s. (str. 6-7 uzasadnienia, k. 686 odwrót – 687 akt). Także w powyższym zakresie stanowisko to zasługuje na akceptację. Wymierzona oskarżonemu kara 8.000 zł grzywy nie jest rażąco surowa, a tylko w przypadku stwierdzenia takiej rażącej surowości Sąd Odwoławczy uprawniony był do ingerencji w treść wyroku w zakresie wymiaru kary. Nie jest tutaj trafnym argumentem fakt że kara ta we wcześniej wydanym wyroku nakazowym była niższa. Sąd orzekający po złożeniu sprzeciwu od wyroku nakazowego nie był związany treścią tego wyroku, miał pełną swobodę w kształtowaniu swojego orzeczenia także w zakresie wymiaru kary.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. N..

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 820 zł. (800 zł opłata za II instancję + 20 zł. ryczałt za doręczenia).